

стрѣлката, която все пакъ не бѣ тъй жестока както въ изтеклия денъ, въ който още не бѣ обявена войната, но бѣ причина за обявлението ѝ. Тази прѣстрѣлка като че бѣ прѣдвѣстница на нѣщо ужасно: около 4 часа видѣхме нѣколко колонни, които идѣхъ отъ къмъ Дъсченъ кладенецъ за присъединение къмъ противостоящитѣ намъ войски; а намъ още неидваше подкрѣпление!

Всички офицери и войници за първъ пътъ слушахме жалобния вой и свистъ на коршумитѣ около ушитѣ си, а слѣдователно, бѣхме и неопитни къмъ маневриранъето въ подобни случаи, зарадъ това ний неможахме да прѣдвидимъ какво ни крожтъ сърбитѣ, та сами крсахме планъ, че щомъ пристигне ежеминутно очакваната 2-а дружина, да ги нападнемъ. Обаче, ний се лъжахме: 2-а дружина не дойде или, както ще видимъ по-послѣ, немаше възможность да дойде, а сърбитѣ бѣхъ сгруппирали срѣщу ни 6 пъти повече отъ насъ войски, т. е. 2 полка пѣхота и въ прибавокъ — една горска батарея.

Нощта на 2 срещу 3 ноември бѣ особено тиха и дълбока тишина царуваше надъ двѣтѣ неприятелски позиции — нашата и сѣрбска, — покрити въ непрогледния мракъ на нощта. Звѣздитѣ спокойно си трѣпѣхъ въ зенита и по цѣлия хоризонтъ на небото, свѣтливи, невъзмутими както всѣкога, като че не чувствавахъ всичко това, което ставаше подъ тѣхъ. Казватъ че прѣди буря, всѣкога е тихо, обаче това намъ не идѣше на умъ.

Азъ бѣхъ направилъ разпореждане за тази нощъ да се оставатъ на позицията вмѣсто една дежурна рота — двѣ, и една рота въ аванпости; началника на отряда капитанъ Филиповъ, подъ